

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny:
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh éi khmana
Ziwnosé je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée. F.

Šerbske njeđželske lopjeno.

Wudawa šo kóždú kóbotu w Šmolerjez knižničisčezetni w Budynjéni a placži šchwórtlétuje 1,50 hr. s portom.

Šraudi.

Jan, 7, 37—39.

Šwjedžen šelenych hětow šo šwjeczi. Jeru'alemszy wob-
dlerjo šu muske štwy a haky wopu čezili, šo bychu pod mišm
njebjom w lohko natwarjenych hětach bydlili. Prawy ludowy
šwjedžen, ka kiž w našchim kraju drje njesnajemy. Radosč je
š šnje om nad wschitimi; tu dyrbi ras kóždemu lohko wokoło
wutrobny byč.

Raž bě pola židow nabožina a lud do šeneho šrostk, tak dyr-
bjeshe tu pschezo ludowy šwjedžen š dobom špřiwinski šwje-
džen byč. Dawno běchu ša mnohich, kiž š šwjedzenjej pschit-
džechu, pschihoty ščinili. W šele pschepřimow čyžychu byč wob-
k džbowane. Tu běchu wošebite šwjedženške wopory, wošebite
wucžitanja pišma, wošebite modlitwy, čezpanje wody š šwja-
tych žórkow a druhe.

Šižo 8 dnow šo šwjeczi. Pošledni šwjaty džěń je pschit-
šchol — na krašnišči, kaž w pišm'e rěka. Dwo'a próža šo na-
ložuje, šwjedženš'a radosč je na našwschishe pschisčla. Wschitz,
kiž šobu šwjecza, šdadža šo polni šahorjenja.

Dha Jesuž wušupř a špředža do čyžódy šawola: „Šeli šo
šomu šo pič čyže, šon pój še mni a napij šo.“

Raž dyrbjachu šele šlowa w šakšij wošlnošči pschimáč?
Njehaničhu wšitko to, šchtož běchu w tyčle dnach wuhotowali,
šo bychu čłowške wutrobny špoko ili?

Šle Jesuž čłowjekow šnae. Šón wě, šo njemóža šakšje
šwjedženje žanu lačnu dušchu, žanu žedžiwu wutrobu šméro-
wáč. Šnydom pak w šebi móž čyže, ša šim čłowjekam pom-
šadž.

Šadž dotal njeku šo čłowjekow hinaššči ščinili. Dženka
kaž šeddom šwjedženje, dženska kaž šeddom wječelošč. Še to
dženka prawa wječelošč, prawa šwjedženška radosč?

Nje š nam, kaž dyrbjal Jesuž dženska wušupř a do na-
šeho čyža, kiž čyže ša šašnje šaloko byč, šwje šlowo wo
lačnej čłowškej dušči šawolač? Ša šele šbóžnišowe wolašje
čyžemy dženska šedžbowáč a pschi tym na to šladáč, ša čyže
Jesuž špře žórkow žiwjenja byč, ša šon

1. lačnych š šebi pschepřochuje, šo bychu pschisčli a pili,
2. napojnych š rěkam žiwjenja ščini.

I.

Jesuž lačnych š šebi pschepřochuje, šo bychu pschisčli a pili.

Lubi šobuššesčzenjo! Šdžž junu čyžódy němskich šynow
šon čyž hnečhu, šo bychu w šalokšij nawjeczornej Šfřizy ša šlawu
němskeho kraja wošwali, šmny pschezo šašo čitali a šhšcheli,
ša čyž šo š tam wušpěch dozpicž. Pschihotowachu šale wojo-
šwan a šame žalostne wobčežnosče, dha šo najšóššči njepče-
čžel šor, ša lačnošč, kiž wšitko šanicžič šrožeshe. Š šfř-
šlich pučžnach je něšo wššššli šwju pošlednu móž šhrabal,
šdžž šo šašo šadži a na wodu pošasa.

Šdžž šž šisčesče ženje w šajšim padže byli njepšmny, dha
šre wššššy rošmimny, šchto to rěka: lačny byč. Ššmny na
šuczowanju šolšo w šetne šhorzocze a šmalatym šlónzu šchli,
dha naš lačnosč š pošastanju šapomina. Šošaje, šo še šrešne,
šuš wody š šebi wšáč. šo šy šo čyžo š šalešročenju pošhšnišo.
Ššje ras wšazh móžno, šemu pošabe pošlucháč, dha psche-
šolšo ššššš. šoniž šššš w šwje dželawošči njššššš a
šiwjenje njewššššš.

Šak š našim šachodnym čyžom šššš. — Šak dha šššš

f naschej njesachodne dushu? Mamy tež w hebi napominarja, kiž w nami to saczucze žiwe sđerzi, so jej njebychmy sawutlicz dali? Sdžž Jesuž wo lacžnoscz rěczy, dha sčatonje tajke hibanja duchowneho žiwjenja mēni.

Tak dolho, hacž ku cžlowjefojo, je tež duchowne žiwjenje w nich; pschetož runje w thmle duchownym žiwjenju cžuje ko cžlowjef jako cžlowjef, to rěka wšyche druhich stworjenjow stejazh.

Tele snutskne duchowne žiwjenje wošebje sčatone pola starich Grichow widžimy, kotřiz spytachu se kamžnej mozu wěstu kamostatnoscz žiwjenja dobycz, kiž iich žywe žiwjenje harmonižh wutwori. A hdyž do židowskeho luda pohladamy, komu njebychu słowa tamneho psalma do myšle pschichle: „Jako jelen jachli po sčmnej wodže, tak sdyhuje moja duscha, Božo, k tebi. Mojej duschi chze ko picz po Bosh, po tym žiwym Boh“.

Koshladujemy ko w dženžnischim šwěcze, dha budže sacžishez wšchelaki. Najpředy cžlowjefow nadeždžemy, kotřiz šwoje žiwjenje wjedu tak, kaž džen žobu pschinješe; kotřimž ant trjeba njeje, hebi wyschšche sbože dobycz. Čzile ludžo nicžo dale njepotrjebaju, woni ku po šwojim waschnju sbožowni, woni žaneje lacžnočze nimaju.

Čsu pak tež tajžh, kotřimž šamo pschi šwonfownje dobrych wobstejnoščach prawy mēr dushke pschinez njecha. Tu ko rošhudži: Čmēja mōz, po prawym wobschijeczu žiwjenje pytač, abo spytaju i druhimi šredlami, wot kotřichž šwoje sbože wočafuju? Kurje dženža je licža tych kamžh tak wulka, kiž šwojemu snutsknemu njemerej do dna nječndu, kotřiz ko jeho na kōžde waschnje smynecz spytaju psches rosprōschenie wchelašeje družiny. Šelko dushow ko njepotlōčza psches pohlučhazu haru, kotraž ko wo derjehicze šwonfneho cžlowjefa čzini? Čšto w dženžnischim čažu hichčeže hodžinu namaka k nutsknemu natarjenju?

A tola je pytanje a pračhenje w naschich dnjach wšchudže pytnecz! Wulka šhla knihow kōždeho lēta pokasuje nam lacžnoscz cžlowišeje dushke pschezo i nowa! Čsnano ma runje nasch njemerny čaž psches to wošebitu placžiwoscz, so je lacžnych tak wšele.

Nješkmy ko tež my dženža tu jeschli, dofelž pytanje tež pola naž hšchčeže pschetalo njeje? Njepytnejmy na hebi kamžh, tak pōdla žadanja čžela po jēdži a picžu tež načha duscha chze wōšchewjena bycz? Nješkmy jeje hōš pschekšhšchecz ani jej sawutlicz dacž; pschetož nasch snutskne žiwjenje je tola i najmjenšcha runje tak wažne kaž te šwonfowneho cžlowjefa.

Sdže namakamy prawu jēdž sa dushu, prawe wōšchewjenje sa lacžnoscz nascheje dushke? W šwěcze wonfah iich wjele wōla: „My namakamy najche sbože bjes Bōha“.

My jim to wēricž njemōžemy. Č najmjenšcha ko nam tak dže, so nam i napojom kiž nam šwēt dawta, pomhane njeje.

Dyrbimy tola wšchēdnje widžecz, so kōždy, kiž na šemite kublo wšchitko šadži, niž ani wōšchewjenja njenamaka, ale so tež jeho lacžnoč pschezo bōle hori. Šilny, šlutny muž šezini ko škupy, wšhōšostejazh prōžuje ko wo wyschšche čžescze, mōžny chze wšchitko wobšnježicz a lacžny po mudročzi bywa pschezo lacžnišchi.

Wšchē šemite kubla lacžnoč dushke njeuwahažnu; trjebamy wyschšche, njeachodne kubla. Wšchitke myšle, kiž cžlowjefojo se šebje wudželaju a nam posčicža, njech došahaju sa nēkotry čaž, ale špokojecz naž njemōža. Trjebamy wēczne myšle wot Bōha. Šobōžni ludžo ku tajke we wšchēch čažach nashonili. Najšrašničho je sacžuwamy na Jesužu, kiž w najwutrobnišchim šjednocženju se šwojim Bohom stejeschē.

Čžemy mēcz špokojazeho wotmōtwjenja, dha dyrbimy ko Jesuža praščecz. Dyrbimy k nawōženjej dushke, hdyž duscha

po wōšchewjenju žedži. Jesuž nam dženža pschitwōla. Čžemy ras na jeho hōš pschecz a hladacz, hacž pola njeho mēr namakamy sa naschu dushu!

Wot džeczatštwā šem šnajemy šbōžnikow wōbras. Wot šchēczenizh jemu pschikšuschamy. W staršchisim domje šmy ko i njemu modlicž narukli. Sdžž šmēdžachmy te mšchi hicz, widžachmy ko wobdaczi wot cžlowjefow, kotřiz jeho kaž šwojeho šnjeca a mišchtra šhwalachu, kiž polni šbōžneje šahorjenočze špēwachu: „Jesuža ja njepuschczu.“ Čsmy wjele wo nim šhšcheli — w staršchisim domje, w šchuli a žyrkwi —, tak je Bōže šraleštwō do cžlowškich wutrobow šahorjenik, je se šwojej nješšōcznej lubošczu šapschimny, so ko ženje wjazh wōttorhnycz njemōžachu.

W šezemju šwoj. Žana ludži šetkamy, kotřichž lacžne dushke je wōn napojil. Nikodanusa, kiž bu w nožy k Jesužej čžerjeny, dofelž hebi wo dmo nješwaži k njemu hicz, Jesuž powucži, tak šrebnje je, nowe žiwjenje šapocžecz a je w dushu wješcz! Čamariskej žōnskej, kiž ko jeho pschi Šakobowej šudni sa prawym mēštnom modlenja prašcha, pschipotwjeda, so njeje na mēštnu ležane, hdyž ko cžlowjef modli, ale na dushu jeho modlitwy.

Čo Jesuž žaneho njesastoreči, kotrehož lacžnoscz dushke pytny, na tym widžimy, tak wōn i žlownikom stejeschē. Tu widžeschē lacžnoč a dawasche picž. Šak bē jemu hušto teho luda žel, kiž bē sawutlentny a rosprōschentny kaž wōwžy bjes pastyrja, kaž nam Čswj. Wlatej wopšujuje. Šak lud k hebi čžehnišche, so sa nim bēžeschē, a wōn dyrbiečhe pschezo šažo šredowacz a čželo a dushu wōšchewicz.

Alle pomha nam to wšchitko? Šicheschčarika štawisna mōže nam drje powšedacz wo cžlowjefach, kotřimž je ko pola Jesuža šalubiko; šicheschčzenjo, kiž naž wobdadža, mōža nam drje pokasacz, takta mōz a tajke žohnowanje ko hšchčeže dženža w Šhryštušhōwej wōšadže namaka, — ale my šami? Ča hebi myšlu, so nje-trjebamy wonēmicz! Čžemy jenož ras šhutnje sa tym myšlicž!

Šak dha bē w naschich džeczaznych dnjach, hdyž nutrnje powšedanjam wo šbōžnišu pokluchachmy; njebē nam, kaž by žiwy byl a my trjebali jeho jenož prošhecž, potom by naž sa ruku wšal, a my mōšli tak i nim štrošchtnje psches žiwjenje hicz?

Šak bē pōdžišcho, hdyž bēchmy ras wot nascheho šbōžnika ko wotwobročžili, hdyž ko bjes jeho pomozh do šredka prōzowachmy? Šschidžedžu šažo hodžiny, w kotřichž psched nim wjazh wucžeknycz njemōžachmy! W tajich hodžinach wōn psched naž štupi, a jeho šbōžnikow wōbras wšchē nasche štutki i jažnym šwētkom wobšwētlesche, so by nam mōhlo štyštkno bycz, nieby runje wot tuteje podobny tež šažo bšhšchecz wōdawazēje bōjškeje lubošče wuschōl, kiž nasche wutrobny wōbda a wšchitkōn šezžen šaczēri.

Čsnano ku tež nēkotři wot naž hižo psches čžemne došy šchli, šu hodžiny mēli, hdyž nusa a šmjercž čžišchēcžeschkej, so chžychu hižom šadwēlowacz. Čšto dha bē, kiž bu i wjednikom? Jesuž tōn šbōžnik, šškar, kiž ranj hōji!

Sawēščē, to waschnje, tak Jesuž lacžnych pscheproschuje a k hebi wōla, je wšchelake, ale dar šam, napoj kiž chze nam šoššaso a šnšš otšp! ‘hušhš ot ‘hšv otššš otš ot ‘šw otššš se Šamariškej se žitwej wodu mēnjesche, po kotrež wu-žiwaniu ko jej wjazh picž šechžecz njedyrbi. Čsmy ras nascheho šbōžnika nashonili, potom naž lacžnoscz wjazh njechori!

Šižom tu a tam je Jesuž čže pscheproschl. Dženža šažo psched tobu šteš a wōla: „Šōj ke mni a pij!“ Špytaj ras! Šōrny šhōnišch, tak je duscha wōšchewjena, tak je i mērom we šnjeshu a žamu druhu jēdž, žadny drugi napoj nježada, šhiba Jesuža, šwojeho šbōžnika.

Pischezo jako k Jesuſkej pſchindzeſch a namafach fody krocž
nawe wofchemenje. Potom mozeſch i pebnjerjom ſpewacž:

Mam ja jenož jeho,
Puſchežu wſchitko rad,
Rhodžu ſeprieny na njeho,
Widžu jeho njecž mój pad;
Njeh cži druſy wſchitžy
Po ſcheroſim pucžu rhodža ſpizy.

Jesuſ lacžnyh k ſebi piſcheproſchuje, ſo bychy pſchitſchli a pili. —

II.

Napojenyh ſezini won k rečam žiwjenja.

To bě to druhe! Esmy widžili, kaſ Jesuſ lacžnym žiwu
wodu podawa. Wofchemieč pač moze napoi jenož potom, hdyž
ſo pſchija. Sčto pomha u wſchě wunamafanja, hdyž ſo nje-
wužiwa? Sčto pomhatej wſchón deſchč a wſcho klónčžne
w edro, hdyž ratač jej njewužiwa? Sčto pomha ſymjo, hdyž
na ſkału padnje?

Tač ma ſo tež i Jesuſom, kiž ſo lacžnym poſticža. Sdyž
ſo njepſchija, njemóže ſtutkowacž. Tehodla je tež klubjenje,
kotrež nam dawa, na to wſaſane, ſo do njeho wěriny. „Sčtož
wěri na mnje, i teho žiwota reči žiweje wody poběhnu.“

Sčto reča wěrícž? Wdy wěmy: To niſoho pobožneho nje-
czini, ſo něſčto ſwontownje ſa wěrne dzerži. Dyrbi wěſčje
něſčto hlubče mēnjene byč. Jesuſ ſo nam poſticža, to je
dar Boži, wſche kaſchož žaneho njenamafamy. Njehy tehodla
tež najlěpje bylo, ſo bychmy tež wot naſcheje ſtrony to naj-
wjetsche a najlěpſche pſchitſchli?

To najlěpſche, ſčtož mamy, je pač drje wutroba, kotraž ſo
pſches dowěru džaſowna poſaže. A to je prawa wěra, kotruž
njegmēmny ſhubieč: ſo wot wody, kiž won nam poda, pijemy,
ſo wēmny, my mamy ſbóžnika, kotremuž móžemy ſo w kóždym
padže dowěrícž, kiž naſche duſche wofchemija a naſ k rečam
žiwjenja czini.

Lubi ſobuſſcheczenjo! móhli do człowiekich wutrobow pohla-
dacž, bychmy drje ſo naſtróželi, kaſ wjele je jich puſtych a pród-
nyh. Žane hibanje ſa nu u wokoło tebie, žana myſl na placži-
woſčž žiwjenja, wſchitko ſda ſo něme a mortwe.

Kaſ hinajſchi je tón wobras, kotryž nam Jesuſ piſched wocz-
wjedže! Wón chze człowiekow i naſ czinicž, wot kotrychž ži-
wota reči žiweje wody běža.

Móžemy tajkich człowiekow pſchirunacž i kczējazyhmi rózemi,
kotrychž wón žhlu wokolnoſčž napjelni, ſe klónžom, kiž ſwětloſčž
a czoplotu dawa, ſo žadny człowiek, kiž widži a czuje, ſo jich
možy ſminycž njemóže. Móžemy jich pſchirunacž ſe žórlami,
kiž wſchitko kolowokolo piſches czeſtwoſčž wody k žiwjenju ſbudža
— ſe žórlami, kiž ſo k rečam ſezinja a w kotrychž žiwjenjedawaza
woda běži.

Snydom nam naſch ſezeniſ pſchiklad podawa, hdyž dale rēcži.
Naſch ſezeniſ ma wulecže ſwětateho ducha w myſli, hdyž je po
Jesuſowej kmjercži a jeho k-njebju-ſtpicžu Boži duch tač kraſ-
nje ſtutkował nad tymi, kiž do Jesuſa wěrjachu. Sawěſčje na
Pětrowe ſwjaſtrowne předowanje myſli, hdyž reči žiweje wody
wot tuteho wuczominifa wuńdžechu, ſo jich wjele k bratram a
ſotram ſjednocžichu.

Pomyſlimy ſebi tež na Pětra a Jana, kaſ ſo pſched Je-
ruſalemſkej radu ſtawnje k Jesuſkej poſnaſčtaj, jač ſo jimaj
předowacž ſakaſa: „Mój ſo wſchač njemóžemój woftajicž, ſo
bychmój njerēcžaloj, ſčtož kmój widžikoj a klyſchaloj“. Kaſ
mnohich ſtaj powabiloj Knjeſej klédowacž a jeho piſched czlo-
wjeſkami poſnacž.

Slyſchimy ſw. Pawoła prajicž: „Ka wěrju, tehodla rēcžu“.

Tónle japoſchtol je na ſwojich miſionſkich wuczowanjach ſe ſe-
wom a ſtutkom dopokaſač, ſo ſe praſtareho žórka wſchitkich darew
czerpa, a wot njeho žiwa woda wuńdže, ſo dženka hiſčče wot
njeje pijemy.

Kaſke bohate žórko žiwjenja bě naſch Martin Luther! Kač
je naſch lud wuſwobodžil a na naſch wótžny kraj rečam žohro-
wanja běžecž dač!

To běchu wot Boha wobhnadženi mužojo, móžne wofkoby.
Woni ſu i tym puntom, kiž je jim Bóh dowěrič, peknje dželali.
Tež dženka, hdyž ſo wiažy džyli něhdy w žiwym kſchecžanſtwe
ſtutkuje, wofebje czujemy, kač pſchi wſchěm džele, pſchi wſchěm
dobrym ſtutkowanju na parčonje leži. Pſchetož jednotliwa
parčona móže ſo jenož pſches parčonu druheho wabicž abo
dobycž. — Sdyž nam Jesuſ to klubjenje dawa, ſo dyrbja wot
naſcheho žiwota reči žiwjenja běžecž, dha ſebi i tym wot naſ
i dobom jaſtajenje naſcheje zyleje parčony žada. Jesuſ je ſo
nam žhly jako žórko žiwjenja dač, my mamy pſches načhu žhly
parčonu jako reči žiwjenja ſtutkowacž.

Kóždy człowiek ma wofreč ſtutkowanja. Najwutrobnieſchi
a najdžaſownieſchi wofreč je ſwójba. Tu chzedža ſtarſchi ſwoje
džecži woczahnyč. Chzedža najkraſniſche a najlěpſche ſaſchčž-
picž do mlodych wutrobow. Sčtož je ſbóžnika ſeſnač, budže to
w jeho duchu czinicž. Dyrbja potom raſ džecži won do ſwěta,
dha jeneho ſnaja, kiž jich pomina, hdyž wſchitžy wabia, kiž jich
njewopuschěži, hdyž ſo wſchitko ſemi. Reči žiwjenja ſu, kiž
majy wot ſtarſchich na džecži piſcheběhnyč.

Alle niž jenož w ſtarſchiſkim domje je kſchecžanſka dželawoſčž
muſna. Tam, hdyž je tebie twój Bóh ſtajič, majy reči žiwjenja
wot tebie wuńcž. Sdy-li knjeſ nad wjele twojich ſobuczłowje-
kow, ſeńdžeſch ſo wſchědnje i ludom, kiž ſo tebi runa; ſy-li wu-
czer abo ſetkaſch tež jenož malo człowiekow — wſchitžy, kiž cze
widža, dyrbja ſhonicž, kač ſu twoje ſlowa, twoje ſtutli wuliv
ſmutſkneho žiwjenja, kiž ma twjerde dno a twjerdy wobſah.

Sdyž je tajke žiwjenje w człowiekju, potom njemóža ſo
khuſni ludžo ſeſantkač. Jim ſo dže kač ſemi, kiž pſchi wozži
leži, woni dyrbja ſo pſchepojicž dacž a možy žiwjenja pſchitſchacž.

Sčto by kraſniſche bylo, hač ſo mohlo ſo junu wo naſ
wſchitkich prajicž: „Wot tychle człowiekow reči žiwjenja wuń-
džechu!“ — Wdy chzemy jako a jako k Jesuſkej hieč, k wěrnemu
žórkež žiwjenja. Wón naſ ſe žiweje wodu napoji, ſo naſche ži-
wjenje njeklónčžnu hódnoſčž doſtanje — ſa naſ a ſa wſchěch,
kotrymž bliſko pſchindžemy. Samjeń.

Sswjedžen k njebyſtvicža.

Sčtwórtk ſmy wopominali, ſčtož nam biblija praji we
Jap. ſt. na 1. ſtawje a pola Marka a Luſaſcha na poſlednim
ſtawje: Jesuſ Khrystuſ ſtupi do njebja. Džen tuteho ſwje-
dženja je pſchezo tón 40. džen po jutrach, kač to czitaſch w Jap.
ſt. na 1. ſt. 3. ſt., a tuž pſchezo jedny ſčtwórtk. Tutón ſwjedžen
ſu kſchecženo hižo w přenich lěſtottkach ſwjecžili. Zhrſwiniſti
wótž Auguſtin na pſchiklad wo nim piſche jako wo něſčto žhle
ſnatym. Po cžaku namafachu ſo do tuteho ſwjedženja wſche-
laſe ſwětné hry a wuhotowanja, wofebje w ſtalſkej. Namórne
meſto Benedig ſwjecžesche na tutym dnju ſwěrowanje ſwojeho
Dogi abo preſidenty i morjom. Bě to ſwjedžen, kotryž bě ſro-
hmliny jenož ſa Benedig, něhdy ſlatowne a bohate a móžne na-
mórſke meſto. Sa poſběhjenje a porjenſchenje ſwjedženja wěſo
ani tuto waſchnje we Benedigu ani te druhe hry a wuhotowa-
nja kmane njeběchu; na wopač, wone ſwjedžen kažachu. Druhe
tajke hry, kotrež ſo jenož na ſwjedženju knjebyſtvicža njewot-
měwachu ale tež na druhich ſwjedženjach, ſu ſo dawno hižo
ſhubile, wofebje tež pſches reformaziju, Benedig je pač ſwój

kwiedzeń hacz nimale do lěta 1800 wobkhował. Niz t semi a t semistemu dyrba nař kwiedjenje křesćanskeje zyrkwe tulec, ně posbēhacž do wjkoła, a to wožebje tutón kwiedzeń knjebju-
kpicža.

Wobnowjenje zyrkwe.

Wo wobnowjenju zyrkwe ho nětko wjele rěczy a tež mu-
druje. Wobnowjenje nuřne je. Ale kak?! Shtó dha je „ta
zyrkej“? Dawarjo zyrkwineho dawka? Shtóž jenož „dawki-
dawak“ je, tón radšo wustupi, hacž wopory pšchinjeřy. — Hdže
je „ta zyrkej“? Hdžež Jesuř Křystuř je! — Shtó je „ta
wěrna zyrkej“? Lud, kotryž Jesuřej Křystuřej chze klužicž!
Shtóž pak chze jemu klužicž, bywa nowy čłowěk. Tehodla
bywa zyrkij jenož tak a pšes to wobnowjena, so ho my ham
wobnowjamy, kóždy ham sa ho a my wchitzy hromadze.

Zyrkej a stat.

Nacziřt jeneho šatonja wo wuwjedzenju wulkostatneho sa-
tonja wo schulach bu pšes ministra šnustkownych naležnosćow
wulkostatnemu šejmej (Reichsrat) pšedpolaženy. W nim steji
mjes druhim tole: „§ 2. Šhromadna šhula (Gemeinschaft-
schule) je sa wšchěch šhuleriow. W njej je nabožne roswuczo-
wanje po artiku 149, 1 wulkostatne wustawy porjadny wot-
džěl roswucžowanja po nadřobniřch šarjadowanju krajneho
prawa. — So by to móžno bylo, maja ho tomu šhulke jstwy
a tepjenje a wobpawělenje pšewostajicž. Na pšecža wobdžěl-
nikow ma ho po móžnosći džiwać.“ — „§ 3. Wuczerjo dyrba
teho wuřnacža bycž, sa kotrež je šhula postajena.“ — Na tutym
nacziřtu wchynojče je wulkostatna rada (Reichsrat) hižo po-
rjedžala. Myřl zyleho šatonja njeje šakša, t. v. ta šakšeje
wšchnojče, steji napšecžiwu prózowanjam šakšeje wchynojče
to Barlinje kaž napšecžiwu wšchěm tym wot šazialistiskeje
wjetřchiny šakšeje šejma pšhijajnych wot komunistow pak
štajenych namjetow. Wupraji ho tola nacziřt dale nadřob-
niřcho sa šhule wěrywuřnacžow, kotrymž runoprawa dawka por-
njo šhulam bjes wěrywuřnacža; takša šhula ma ho šawjesč
tež, hdž to jena mješčina namjetuje. —

Š blisťa a š daloka.

W Budyščinje šerdu ho ewangeliřy duchowni šrijedu po
šwjatkach, 18. meje, popoldnu w 3 hodžinach t šwatkownej
šhromadžiřnje šerbškie předarškeje konferency. Wona šmēe
mēs druhim tež jednacž wo nowočisćezju šerbškich špěwarškich
knihi; škad tutych je tak daloko rospšedaty, so sa 2 lěcže ža-
nych knihi š tuteho šhada wazy njebudze. Duž dyrba ho špě-
warške š nowa čisćezecž a ma ho to po móžnosći bórřy š tym
šapocžecž. Duž jedna ho wo to, hacž ho špěwarške tajke, kaj-
tež ho, ento š nowa čisćezča, abo hacž ho jene w šwojim wob-
řahu wobnowene špěwarške wudača. Woboje ma wšchelafore
pšecžiwu šebi, duž je nuřne, so ho bórřy rošbudžimy, so by ho
wěž hacž nanajšpěre wuwjedla.

W Lubiju bē ho šandženy šchtwóřtk wjetřcha licžba ewangel-
řkich duchownych š zyle š Dužizy šeschla, so bychu šebi pšed-
nosćowacž dali wo wójowanju zyrkwe pšecžiwu tym, kiž t wu-
stujej š zyrkwe wolažu, a š dobom, so bychu ho nadřobniřcho wo
tym rosmowěli. Přeni pšednosć mješke t šarar Štamm-
Wóborřki a drugi t šarar Širch-Dražďžanski. Kóždemu
pšednosćej pšchamny ho debata; popoldniřche hodžiny wu-
žiču ho sa rosmowu wo wažnych dypkach tuteho zyleho wojo-
wanja njeřecželow zyrkwe pšecžiwu zyrkwi a ša wustup
š zyrkwe. Něk tež w šerbškich wořadach jich malo wustupow

š zyrkwe licžimy, nětko pak tola hižo wustupichu. Njeřecž-
čelajo pak njeřku hiřcže šastali, sa wustup wořowacž, duž
njek ho kóžda wořada jako tajka pšchihotuje na tajke wořowa-
nje, pšede wšchěm pak kóždy jenotliwy wořadny ham, so wón
njeky ho pšewinycž dal šnustkownym a šwontnym njeřecž-
lam. Šnustkni njeřecželajo ho pšede wšchěm šwofscž a
dwěl, šwontni njeřecželajo tajzy, kottiz ho zyrkej šaczikšit,
š wjetřcha tež Boha šenjesa a nabožinu. Pšecžiwu tutym wšchěm
wobróimy ho š brónju Wožeho šłowa, kotrež je nam šchit a
njecž š dobom. Tola tež wšcheho teho, šchtož nam wědomnosč
a wuczenosč t temu dawka, ho pšchamajny, so bychmy š tutym
pšede wšchěm thch šwontnych njeřecželow wotrašli. Pšchit
tym wšchěm pak njeřewustawajmy w modlenju, kotremuž nař
runje njeřzela Rogate wolařche je šwojim šłowom š Jana,
16. štawa. Šeho pošlednja šchucžka budž nam se štajnym pše-
wodnikom pšes tutón zly čař, to šłowo, kotrež šenjese Jesuř
jako šwjate šawostajenštwu tym šwojim, tež nam, jeli so šeho
šmy, šawostaji tam duž pšes doř Šidrona do Gethemane;
šenes Jesuř praji: „To šame šym ja š wami rěčal, so
byřcže we mni pokoj mēli. Na šwěcže macže wy čžčnojč;
ale budžeče dobreje nadži, ja šym šwēt pšewinyl.“

Tuberkuloza. Shtó njeky hižo wo njej šhlyřat, wo tutej
nařrašniřkej njeřecželzy čłowjekow? Tež mēs nant
šwoju móž wupšesřewa tuta šhoroscž, kotruž tež mēmija šu-
hocžinu abo kaž Šerbšo po němšhu š wjetřcha prača „Schwind-
sucht“. Je pšede wšchěm tež šrašna sa džecžaze lěta. Hdž
tež niz pšezo, dha tola druhdy ju džecži wot šaršchju her-
buja. Wožebje pak šhocžinu roššerjča šašłowazy a plu-
wazy čłowekoj a trařha pšedy wšchěm džecži, kotrež na
wšchěch móžnych šlacžkach a je wšchěm móžnym hrajčaja. Š šaš-
łowanom a š plenjom ho natřkowaze hribit abo tuberkle abo
čžwacžki rošoščuja a šrowny natřkujaj, pšede wšchěm džecži.
Duž je to nade wšchěmi, so pomhaja šadžewacž roššerjenju
tuteje šhoroscže. To pak ho štanje pšedy wšchěm pšes to,
so ho kóždy, šhoru a šrowy — tak někory, kiž mēni, so je šro-
wy, je tež hižo na šhocžinu šhoru! — na ho šedžuje a ho
hlada a ho po tym ma, šchtož šabi čžřtosč a šrowosč žada. So
dřobniřcheho wo tym nařrašniřch, čžitaj w nowinach čži pošicžene
nařraški abo knihe, jeli so hdže tajke nadeřžesch a wopřtaj tež
wustajeny, kotrež ho čžacžišcho wo tym tu a tam pošasuja, kaž
na pšiklad tuchwilu runje w Dražďžanach. Nēmēn tež, so je
to jenož šhoroscž wulkich městow; š tym šnadž ho něhdy kull
prawa mēl, dženska niz wjazy.

W Bramborřkej šu lěřa w januaru a šebuaru zyrkwinske
wólby mēli, pšchit kotrychž do wořadneho šastupřštwia wolaču
(Gemeindeverwaltung). Nētł bórřy šako wola a to do zyrkwi-
neje šhromadžiřny, kotraž šmēe nadawč, wustawu zyrkwe wu-
tworicž. Wacňnje wolenja, kotrež ho po politišim pšikladže
šta, je wjele njeřpokojnosče šbudžilo mjes thmi, kottiz ho šarej
zyrkwinšej šronje pšchihleni, wožebje pak mjes pošwřowa-
řemi šjednocženštwom (Gemeinschaften). Še šrijedžimy tutych
ho tuto zyle nowotarške wacňnje zyrkwineho wolenja wótrje
pšhina; tola pak ho pšedy wšchěm žada, so njeky nichtón, by-
njesh bóle na to wšcho rošněwanu byl, na wólbnym dnju do-
mach wostał; ně kóždy dyrbi wolicž!

Šistowanje: R. š. Š. w Šal.: Pšchituběnych dopřkow sa
„Š. Š.“ sa dolho wjazy njedostachny; prošymy wo tajke
a wo to, so byřcže „Š. Š.“ pomhali dale a bóle roš-
šerjecž.

— D. w Š. sa šwat. — M. w Š. sa kwiedzeń Ššwj. Trojizy.

Šamolwity redaktor: šarar Wjrgacž w Rořaczach.